

paa, at det ikke er saa ganske rigtigt, naar den høitagtede Minister har sagt, at Retten i intet Tilfælde har Forpligtelse til at undersøge, om Lovforordningen er bleven opfyldt. Jeg skal nemlig henvise til Forordningen af 6te August 1824 § 1. Der hedder det udtrykkelig, at i alle Gjældsager, hvor Fordringen ikke er over 100 Rd. Sølv, skal det ikke være nødvendigt, at der udtages formelig Stævning, men Dommeren har paa paa Klagerens mundtlige eller skriftlige Andragender, og efter at denne har godtgjort, at Lovforordningen om Lovforordningen er efterkommet, at udstede en Indfaldelse. Der kan den høitagtede Minister se, at i alle Gjældsager under 100 Rd. Sølv har Retten den udtrykkelige Forpligtelse at skulle undersøge, om Lovforordningen er efterkommet, altsaa ogsaa at undersøge, om Parten har havt Marsag til sin Udbleivelse, saa at det altsaa ikke kan siges, at det vilde være i Strid med hele Lovforordningen. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgfreds (Nimestad) mente, at man kunde saa enes om noget Andet end det af mig foreslaaede, nemlig at udstyre § 5 eller i alt Fald Bestemmelsen om Lemningen med Hensyn til Sagsførere i Kjøbenhavn, og den sidste ærede Rader syntes jo heller ikke at lægge megen Vægt paa denne. Jeg maa tilstaa, at de ærede Kjøbenhavn'ste Rigsdagsmænd ere noget vanskelige at tilfredsstille. Ifjor var det dem, saavidt jeg opfattede dem, meget om at gjøre (Stemmer „Nei!“). Ja, da er Bestemmelsen i al Fald ikke bleven indsat af mig eller mine Meningsfæller; den maa dog have sin Oprindelse et Steds fra, og det er ganske sikkert fra de Herrer. — Den store Ulempe, som den sidste ærede Rader omtalte, at der skulde være med Hensyn til Lovforordningerne, kan jeg naturligvis ikke betvivle, at han har oplevet, og det maa jo være det store Gode, som der tales om, at der skulde opnaas ved Lovforordningen, at denne Ulempe nemlig skulde ophæves ved Lovforordningens § 4. Jeg for mit Vedkommende maa tilstaa, at jeg tror ikke, at man kjender disse Vanskeligheder ret meget ude paa Landet. I det Mindste har jeg ikke kjendt til dem. Næsten Enhver omhelst, det vil sige Enhver, der overhovedet kan skrive, giver sig af med at skrive Lovforordninger, uden at jeg har set eller hørt, at det har ført nogen Ulempe med sig (Modsigelse). Er det ikke rigtigt? Det bekræfter det ærede Medlem bagved, der selv har været Lovforordningskommissær. Altsaa af Hensyn dertil, kan jeg just ikke skjønne, at der er nogen særlig Grund til at foretage noget Videre. Iøvrigt er der jo bragt forskjellige Ting paa Bane, maaske der ogsaa kan findes andre Udveie end de, der her ere foreslaaede i Lovforordningen, til at forlige de modstridende Stemminger. Det er Noget, jeg ikke kan have nogen Mening om; men Lovforordningen har jo ogsaa forskellige Stadier endnu at gjenmege, saa at der kan være Tid nok til at forsøge paa det.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal kun gjøre et Par Bemærkninger overfor den sidste ærede Rader. Jeg vil da først sige, at, naar Forordningen af 6te August 1824 omtaler, at Dommeren, forinden han udstæder Indfaldelse, skal paase, at der har været behørig prøvet Lovforordningen i Sagen, eller at Lovforordningen er efterlevet, er det ikke saaledes at forstaa, at han skal undersøge, om Parterne med eller uden Føie have ladet møde for sig under Lovforordningsmæglingen, men om Sagen overhoved har været bragt for Lovforordningskommissionen eller ikke. Det er i det Mindste Noget, som der for Domstolene eller blandt Retskyndige næppe har været Tvivl om, at Forordningen af 1824 ikke kan forstaaes saaledes, som det ærede Medlem nu omtalte. — Hvad angaar det andet Spørgsmaal, om Forstaaelsen af Plakaten af 30te Oktober 1798, negter jeg jo ikke, at der staar, at Grunden skal opgives i Fuldmagten; men det betyder jo Intet, naar ikke Retten ex officio skal anstille nogen som helst Undersøgelse om denne Grunds Sandhed eller Usandhed, og naar der overhovedet Intet skal foretages, naar der ikke gjøres Paastand derom af Modparten. Derfor antager jeg ogsaa, at denne Fordring om, at Forsalvsgrunden skal være optagen i Fuldmagten, er bortfalden i Praxis, væsentlig fordi den stod som et dødt Bogstav; der var ingen Følge af at udblade at opfylde den.

Beth: Det er kun et enkelt Punkt i Lovforordningens Bestemmelser, som jeg kunde ønske noget at henlede Opmærksomheden paa. Der staar i § 6 en Bestemmelse om, at Retten i første Instants, dersom den dertil finder Grund, kan ved en Kjendelse paalægge Parterne at forny Lovforordningsprøven. Hensigten hermed er jo naturligvis den ved en saadan Foranstaltning, med en saadan fornyet Lovforordningsprøve at forebygge at hele Proceduren skal være omsonst, og Sagen blive afvist. Jeg tror, det kunde være gavnligt at udstrække denne Bestemmelse saaledes, at den ogsaa kom til at gjælde med Hensyn til Sagens Behandling for en højere Instants. Jeg har været i det Tilfælde, hvor jeg kan sige, at, naar man overhovedet skulde have en saadan Bestemmelse, sølte jeg Trængsel til den for den højere Instants. Jeg har nemlig engang — det er ikke saa længe siden — procederet en Sag, i hvilken jeg blev bestillet for en Mand, hvem der var negtet Ret til Optagelse paa Valglisten til Rigsdagens Folkething; det var en saakaldt Gaardbestyrer. Vi procederede denne Sag meget omhyggelig baade for Overinstansen og ligeledes for Underinstansen. Det gaar jo, som det vil være i de ærede Medlemmers Erindring, til paa den Maade, at, naar en saadan Mand begjærer sig optagen paa en Valgliste af den Bestaaende, jeg nævnte, har han derom at henvende sig til Sogneraadet,